

LÁ THƯ MỤC VỤ

Trong thế giới thu nhỏ của nhà tù, không tù nhân nào mà không **đói khát** tự do, nhưng đặc biệt là trong các nhà tù dưới chế độ cộng sản, ngoài **đói khát** tự do còn một thứ **đói** khác mà mỗi người tù đều cảm nghiệm một cách kinh khủng hơn và triền miên hơn, đó là đói bụng. Chuyện này ai cũng thừa biết nên trong phạm vi bài này tôi chỉ tường thuật một thứ đói của người tù, đặc biệt là tù của chế độ cộng sản, đó là **đói khát sự an toàn**.

Xin hãy nhìn lại quãng đời thơ ấu của mỗi người, ở tuổi ấu thời, chúng ta dường như chỉ sống và quan hệ với cha mẹ, nên cha mẹ là hình ảnh kiêu mẫu trước mắt trẻ thơ. Em bé nhìn cách đi đứng nói năng của cha mẹ để làm chuẩn mực cho mình. Nhưng còn điều quan trọng hơn cả gương mẫu nữa, đó là cảm nghiệm về tình yêu. Nói cho cùng thì tình yêu là yếu tố quan trọng nhất mà trẻ em học được và cảm nghiệm được từ cha mẹ.

Nhờ cảm nghiệm được tình yêu và sự săn sóc ân cần của cha mẹ, những trẻ em may mắn này sẽ lớn lên không chỉ với một ý thức sâu sắc về giá trị của chính mình mà còn với một niềm an tâm sâu thẳm. Thực tế, trẻ em nào cũng có nỗi sợ bị bỏ rơi, một nỗi sợ hoàn toàn có thật. Nỗi sợ này bắt đầu xuất hiện khi em bé được 6 tháng tuổi, nghĩa là khi em cảm nhận được rằng em là một cá thể tách biệt với cha mẹ. Sở dĩ em sợ bị bỏ rơi vì song song với việc cảm nhận mình là một cá thể, em cũng nhận ra rằng mình hoàn toàn bất lực, mọi thứ đều phải cậy dựa vào cha mẹ. Do đó, đối với trẻ em, bị cha mẹ bỏ rơi đồng nghĩa với sự **mất an toàn** và chắc chắn sẽ dẫn các em đến cái chết vậy. Đúng là một viễn tượng thật thê thảm.

Trở lại thân phận người tù, vốn đã cảm thấy bị loại ra ngoài lề cuộc sống và hoàn toàn bất lực khi đối diện với tai nạn, bệnh hoạn và ngay cả trước cơn đói khủng khiếp triền miên, lại còn phải đối phó với những đòn phép rất tinh vi và thâm hiểm của những cai tù. Chính sách khinh miệt tù nhân coi nhân phẩm không ra gì, cộng với chủ trương xáo trộn liên tục các chỗ ngủ, thay đổi thành phần trong các đội (mà họ dùng một mỹ từ là 'biên chế đội'), lúc nào cũng kêu người 'đi làm việc riêng' khiến cả đội nghi ngờ nhau, lục tung đồ đạc bất kỳ lúc nào, tổ chức mạng lưới 'ăn ten' dày đặc để rình rập nhau... khiến người tù lúc nào cũng sống trong sự sợ hãi và bất an, nên người tù nào cũng lê lét cuộc sống mỗi ngày vốn đã cơ cực trong tận cùng địa ngục lại phải sống phập phồng hoang mang lo sợ. Vì vậy mà ngoài chuyện đói bụng, các tù nhân đều rất **đói khát sự an toàn**.

Tôi đã có dịp tháp tùng tổ chức Vincent De Paul vào thăm vài nhà tù ở Sydney, tôi nhận thấy các tù nhân sống an toàn (cả vật chất lẫn tinh thần) nên hầu hết họ an tâm học hành và giải trí. Nhìn lại những năm tháng ở tù, tôi thấy thật là tội nghiệp cho những tù nhân ở quê hương mình sau năm 1945 ở miền Bắc, và sau năm 1975 ở miền Nam ! Những nhà tù, trại tù của cộng sản đúng là những lò sát sinh không hơn không kém !

Là con người, ai trong chúng ta cũng có nhiều hình thức **đói khát**, nên Chúa Giêsu đã chuẩn bị nhiều loại lương thực khác nhau cho từng hoàn cảnh. Đối với đám đông dân chúng đi theo Ngài, Ngài ban bánh và cá để thỏa mãn dạ dày xẹp lép của họ. Đối với những người mắc bệnh phong cùi, Ngài ra tay chữa lành để xoa dịu nỗi khát vọng muốn được lành da sạch thịt của những bệnh nhân này. Đối với người phụ nữ ở giếng Giacób, Ngài ban cho nàng nước hằng sống để dẫn nàng đến thứ hạnh phúc thật. Đối với người phụ nữ sắp bị ném đá cho chết, Ngài ban cho nàng sự tha thứ và giải thoát để nàng được tiếp tục sống. Đối với bà góa thành Naim, Ngài làm cho con trai bà sống lại, thỏa mãn tình mẫu tử vô bến bờ của bà. Đối với ông Giakêu, Ngài vào nhà ông bất chấp dư luận để mở cho ông con đường sống mà ông khao khát bấy lâu. Đối với tù nhân chịu tử hình bên cạnh Ngài, Ngài ban cho anh ơn giao hoà với Thiên Chúa, thỏa mãn khát vọng muốn được tha thứ của anh. Đối với các Tông Đồ đang sống trong tâm sự bất an vì chứng kiến cái chết đau thương của Thầy mình, Ngài ban cho các ông sự bình an và củng cố niềm tin các ông bằng sự hiện diện của Ngài.....

Trên đường về quê trời, nhiều lần chúng mình cảm thấy bất an pha lẫn chán nản khi nhận ra sự yếu đuối và hầu như bất lực khi đương đầu với những cạm bẫy quá tinh vi và hấp dẫn của ma quỷ, thế gian và xác thịt, sao còn ngần ngại gì mà không nói cho Chúa Giêsu biết những hoang mang lo lắng ấy ? Nhiều lần chúng ta cảm thấy hình như Chúa bỏ rơi chúng ta rồi ! Không phải vậy đâu ! Chúa vẫn ở sát bên và lắng nghe, nhất là Ngài biết rõ những khát vọng của từng người. Hãy thật lòng tin điều này, đó là : Chỉ có Chúa mới thỏa mãn những khát vọng của chúng ta mà thôi. Hãy đến Bàn Tiệc Thánh với tâm hồn chuẩn bị chu đáo và lãnh nhận Bánh Hằng Sống là chính Thân Thể Chúa Giêsu, và sẽ cảm nghiệm ra rằng không có gì an toàn cho bằng rước Ngài vào lòng và mời Ngài lưu lại trong đó. Hãy ném thử xem. Bảo đảm 'An toàn' lắm !

Linh mục Phạm Quang Hồng.